

אלא, פני מאירים משום דאולפני שכיח לי, שלימודי מצוי בידי, וזו סיבה להארת פנים. דהרי הכי כתיב בקהלת: "חכמת אדם – תאיר פניו".

רבי אבהו אתי לטבריא.

המוניה תלמידוי דרבי יוחנן אפוי נהירין [ראו תלמידי רבי יוחנן שפני רבי אבהו מאירים].

אמרון תלמידים אלו לרבי יוחנן: **אשכח רבי אבהו סימא** [מרגלית], שחשבו כי האירו פני רבי אבהו משמחה על שמצא מרגלית. ורבי יוחנן הבין שהאירו פניו משום שמועה חדשה ששמע בתורה.

כאשר **אתא** רבי אבהו לנביה דרבי יוחנן, אמר ליה רבי יוחנן: **מאי אורייתא חדתא שמעת** [איזה דבר תורה חדש שמעת]?

אמר ליה: **תוספתא עתיקא**, שמצא ברייתא ישנה שלא ראה מעולם, וראה בה דברים חדשים, ושמח בה.

קרא עליה רבי יוחנן המקרא הזה: "**חכמת אדם תאיר פניו**".

אמר רבי חנין: שיעור **לוגא דאורייתא** [לוג האמור בתורה] הוא **כתמנותא עתיקה** [מדה ישנה] **דמורייסא**, שמורדין בה מורייס [ציר של דגים] **דציפורי**.

דרבי יונה כד הוה שתי [כשהיה שותה] **ארבע כסי** [כוסות] **דפפחא** – הוי חזיק **רישא עד חנא!** היה כואב ראשו עד חג הסוכות.

ולכן היה שותה יין מבושל, שאינו חזק כל כך.

המיתיה ראתה **חדא מטרוניתא**, גברת חשובה אחת, לרבי יונה, **דאפוי נהירין** [שפניו של רבי יונה מאירין].

אמרה לו: **סבא סבא**, **חדא מהני תלת מלין אית בך** [אחד מג' דברים הללו יש בך]:

או דשתוי חמרא את [או ששתיין יין אתה], ויין ישמח לבב אנוש ולכן פניך מאירים.

או דמלוי בריבית את, ואין לך דאגת פרנסה. שהמלוה בריבית נח מעמלו ומתרבה הוננו.

או דמגדל חזירי את, וגם בזה יש רוח הרבה ולכן פניך מאירים שאין לך דאגת פרנסה.

אמר לה קללה: **תיפח רוחה דהחיא איתתא** של אשה זאת, **דחדא מאלין תלת מילין לית בי** [שאף אחד משלשת הדברים הללו אין ב].

ואדרבה, יין מזיק לי. ורבית וחזירים אסורין לישראל.

וזה נסתפק הירושלמי, האם אי אפשר לקדש עליו כיון דאינו ראוי למזבח. ובתקלין חדתיך פירש דמיירי לאחר זמן הביעור שנאסר היין בהנאה. וזהו שדן הירושלמי אם שרי לצאת בו. והמסקנא דשרי משום דמצות לאו ליהנות ניתנו.

המזבח. לפיכך אם נתערב בו דבש אין מקדשין עליו.

ויין של שביעית אינו ראוי לנסך כדמפורש בתורת כהנים פרשת בהר דכתיב "לאכלה" ודרשינן "ולא לנסכים".